

Arrest

nr. 128 359 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van herinschrijving in het kader van het recht op terugkeer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was in het bezit van een identiteitskaart voor Vreemdelingen (C-kaart) die geldig was tot 13 juli 2012.

1.2. Verzoeker diende op 9 oktober 2013 een verzoek in tot herinschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 oktober 2013 een beslissing houdende weigering van herinschrijving in het kader van een recht op terugkeer. Verzoeker werd hiervan op 25 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"C.(...), C.(...)

geboren te (...), op (...)

nationaliteit: Turkije

Deze vreemdeling heeft op 9/10/2013 gevraagd om terug ingeschreven te worden in uw stad.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Betrokkene was laatst in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 13/07/2012 (C-kaart).

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en schending van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

"In de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt:

"(...)"

(bestreden beslissing, eigen onderlijning)

De vermelde rechtsgrondslag verwijst naar de situatie waarbij een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- en vestigingsvergunning het land verlaat en terugkeert in het Rijk.

Beide onderlijnde aspecten zijn van belang ter toepassing van bovenvermelde artikelen, met name:

- het verlaten van het Belgisch grondgebied;

- en de terugkeer naar het Belgisch grondgebied.

Verzoeker heeft echter nooit het land verlaten. Verzoeker werd enkel ambtshalve geschrapt.

Op 9 oktober 2013 verzocht verzoeker daarom om opnieuw te worden ingeschreven in de stad waar hij steeds heeft verbleven (Antwerpen).

De wettelijke basis voldoet derhalve niet.

Indien de verwerende partij van oordeel zou zijn dat deze bepalingen alsnog van toepassing zouden zijn, quod non, draagt zij hiervan de bewijslast aangezien de verwerende partij de rechtsgrondslag dient aan te halen ter rechtvaardiging van haar beslissing.

Dit bewijs blijkt niet uit de bestreden beslissing en wordt niet voorgebracht.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"In de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt:

'(...)'

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt derhalve dat:

- een grondig onderzoek werd verricht van het dossier;

- en dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen in het dossier van verzoeker en met de documenten die werden voorgelegd.

Voor verzoeker is het echter een raadsel op welke manier men een “grondig onderzoek” heeft verricht en hoe men met “alle relevante elementen in het dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd” rekening werd gehouden.

Dergelijke abstracte stijlformule geeft niet aan hoe dit is gebeurd.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen op basis van welke motieven de Dienst Vreemdelingenzaken de weigering staaft, aangezien deze schijnbaar niet werden veruitwendigd. Meer dan de melding dat verzoeker niet meer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning op het ogenblik van de aanvraag wordt er niet gedaan in de bestreden beslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen nochtans dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen; Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn. Een dergelijke motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De term “afdoende”, zoals werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip “afdoende” dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing beantwoordt geenszins aan deze vereisten aangezien men louter stelt dat:

- een grondig onderzoek werd verricht van het dossier;
 - en dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen in het dossier van verzoeker en met de documenten die werden voorgelegd;
- zonder dat dit verder wordt onderbouwd.

Dergelijke formulering gaat niet verder dan een abstracte en vormelijke stijlformule en onderbouwt de genomen beslissing op generlei wijze.

Geen enkele concrete motivering wordt gegeven.

Daarenboven vereist een “afdoende” motivering dat tevens wordt verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732, RvS 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 november 2000, nr. 90.169).

Deze motivering ontbreekt.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepalingen geschonden acht.

3.3. Beide aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk besproken.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 19 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(...)”

Daarnaast worden de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit vermeld. De relevante passage uit artikel 35 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

(...)”

In artikel 39 van het vreemdelingenbesluit wordt onder andere het volgende bepaald:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(...)

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 oktober 2013 een vraag tot herinschrijving heeft ingediend bij de diensten van de stad Antwerpen. Bij die gelegenheid werd de (vervallen) C-kaart van verzoeker die op 13 juli 2007 werd afgeleverd, ingehouden en een attest van afneming (bijlage 37) afgeleverd, omwille van het feit dat verzoeker sedert 8 april 2011 ambtelijk zou zijn geschrapt. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

3.7. Naar aanleiding van de vraag van verzoeker tot herinschrijving van 9 oktober 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet kon worden heringeschreven omdat hij *“op het ogenblik van zijn aanvraag (...) niet meer in het bezit (was) van een geldige verblijfsvergunning”* zoals vereist door artikel 19 van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker meent dat de in punt 2.4 vermelde juridische grondslag niet op zijn geval kan worden toegepast aangezien hij het land nooit zou hebben verlaten en er dus evenmin kan terugkeren. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat *“de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt”* krachtens artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit *“wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel”*. Aangezien verzoeker geen enkel bewijs levert van zijn aanwezigheid op het grondgebied sedert zijn ambtelijke schrapping van 8 april 2011, dient te worden uitgegaan van het vermoeden dat hij het land effectief heeft verlaten. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 19 van de vreemdelingenwet rechtsgeldig beslissen om geen gunstig gevolg te geven aan de vraag tot herinschrijving van verzoeker. In zijn middelen toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing verwijst naar de mogelijkheid *“zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer”* om een *“verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 (lees: artikel 9bis) van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit”*.

3.9. Waar verzoeker zich vragen stelt bij de overweging uit de bestreden beslissing dat *“rekening (werd) gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd”*, merkt de Raad op dat het betoog van verzoeker, waarbij hij overigens geen enkel relevant element of document aanreikt dat een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing, gericht is tegen een overtollig motief ervan. De bestreden beslissing waarbij de herinschrijving wordt geweigerd, wordt voldoende geschaagd door het motief dat verzoeker niet langer over een geldige verblijfstitel beschikte, waardoor de kritiek van verzoeker op de vaagheid van de betwiste overweging niet tot een nietigverklaring van de beslissing aanleiding kan geven (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458; RvS 28 februari 2008, nr. 180 180).

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 19 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN